

Sygn. akt I PK 235/18

POSTANOWIENIE

Dnia 27 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z powództwa L.S.
przeciwko K. R. prowadzącemu działalność gospodarczą Zakład Obróbki Kamienia
Budowlanego w P.
o zapłatę wynagrodzenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 sierpnia 2019 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 15 marca 2018 r., sygn. akt V Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. przyznaje adwokatowi P. B. - Kancelaria Adwokacka w J.
od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w K. opłatę w kwocie
1350 zł (tysiąc trzysta pięćdziesiąt) podwyższoną o kwotę
podatku od towarów i usług w obowiązującej stawce.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację L. S. od wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 18 października 2017 r., którym oddalono jego powództwo przeciwko K. R. o zapłatę. Powód, po rozwiązaniu umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt 1 lit. b k.p., domagał się od byłego pracodawcy zasądzenia kwoty 27.000 zł tytułem wyrównania wynagrodzenia za pracę należnego według średniej krajowej na stanowisku suwnicowego. Twierdził, że

wykonywane przez niego czynności związane z obsługą suwnicy bramowej wykraczały poza zakres jego obowiązków, a pozostały bez wynagrodzenia. Sądy stwierdziły, że powodowi nie polecono wykonywania czynności pozostających poza zakresem jego dotychczasowych obowiązków, w związku z ustaleniem, że był zatrudniony w firmie pozwanego - Zakładzie Obróbki Kamienia Budowlanego w P. na stanowisku magazynier-kierowca wózka widłowego, do którego obowiązków należał załadunek i rozładunek kontenerów i samochodów, używanie maszyn, urządzeń i narzędzi zgodnie z ich przeznaczeniem oraz wydawanie materiałów, co wymagało używania suwnicy; był nawet uważany za jej stałego operatora.

Skarga kasacyjna powoda, sporządzona przez pełnomocnika ustanowionego przez sąd, została oparta na podstawie naruszenia przepisów postępowania, tj. art. 378 § 1 w związku z art. 328 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c. w zakresie sporządzenia uzasadnienia wyroku, art. 232 zdanie drugie w związku z art. 391 § 1 k.p.c. przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 grudnia 2017 r., V Pa (...), oddalającego apelację pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 3 stycznia 2017 r., IV P (...), w przedmiocie sprostowania świadectwa pracy oraz dowodu z akt osobowych i informacji o wysokości pobieranego wynagrodzenia przez pracowników pozwanego wykonujących pracę na stanowiskach odpowiadających pracy powoda.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. podnosząc, że wyjaśnienie podstawy prawnej rozstrzygnięcia w wyroku sądu drugiej instancji nie polega na ocenie wszystkich istotnych zarzutów prawnych podniesionych w apelacji, co uniemożliwia skontrolowanie prawidłowości wyroku przez Sąd Najwyższy. Zarzucane naruszenia przepisów postępowania wskazują, iż „uzasadnienie wyroku nie jest zrozumiałe i nie wyjaśnia, na jakich ustalonych przez Sąd faktach wyrok się opiera i w jaki sposób fakty te Sąd kwalifikuje w ramach zastosowanych przepisów prawa materialnego”. W związku z tym określił wniesioną skargę jako oczywiście uzasadnioną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Rozróżnienie i wyraźne oddzielenie podstaw skargi kasacyjnej od przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398³ i 398⁹ k.p.c.) powoduje, że uzasadnienie wniosku przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 4 k.p.c., jako osobnego elementu skargi, pełniącego odrębną od jej podstaw, samodzielną funkcję procesową nie może być zastąpione ani uzupełnione przez uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej (por. aktualne postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156; z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001/3, poz. 52 i z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). Jest to oczywiste, gdyż nie jest funkcją tzw. przesądu eliminacja prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji, którego rozstrzygnięcie nie odpowiada oczekiwaniom strony skarżącej, lecz ocena, czy rozpoznanie jej skargi kasacyjnej służy zapewnieniu jednolitości wykładni prawa i rozwoju jurysprudencji.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia takich wymagań nie tylko dlatego, że jego argumentacja została osłabiona przez utożsamienie przyczyn kasacyjnych z zarzutami ujętymi w podstawie skargi, lecz przede wszystkim dlatego, że nie wskazuje na naruszenie prawa widocznego *prima facie*, bez wykraczania poza obszar związania Sądu Najwyższego ustalonymi w sprawie faktami (por. art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.) i postanowił o przyznaniu od Skarbu państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej świadczonej przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu.